

5. Allah'a İman

İslam'da inanılması gereken esasların birincisi Allah'ın varlığına ve birliğine inanmaktır. Allah inancı olmadan O'nun meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine ve diğer iman esaslarına inanmak mümkün olmaz. Bunların hepsi Allah inancına bağlıdır. Akıl sahibi olup da ergenlik çağına gelmiş olan her insana düşen ilk görev, yaratıcısı olan Allah Teala'yı tanımak, O'na iman edip kullukta bulunmaktır. "O göklerin, yerin ve bunların arasındaki her şeyin Rabbidir. O'na kulluk et ve O'na kullukta sabret. Hiç O'nun adıyla anılan birini biliyor musun?" (19/Meryem, 65)

Mükellef olan herkese ilk önce farz olan Allah'a iman etmektir. Bu iman Allah'ın varlığına ve birliğine, O'ndan başka ilah olmadığına imandır.

Müslümanlar Allah'a Şöyle İnanır:

Allah vardır ve birdir. Varlığının başlangıcı ve sonu yoktur. Allah yaratıklardan hiç birisine benzemez. Allah'ın varlığı kendisindendir. O hiçbir şeye muhtaç değildir, bütün her şey ona muhtaçtır.

Allah daima diridir. Her şeyi bilir, görür, işitir, dilediğini yapar. Allah sonsuz kudret (güç) sahibidir, yaratıcıdır, dilediğini yoktan var eder. Allah'a böyle inanan kimse, hiç kimsenin görmediği bir yerde bile olsa ahlaksızlık yapamaz. Çünkü Allah'ın onu gördüğünü, duyduğunu ve cezalandıracağını bilir ve ona göre hareket eder.

İslam'da inanılması gereken esasların ilki Allah'ın varlığına ve birliğine inanmaktır. Allah inancı olmadan O'nun meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine ve diğer iman esaslarına inanmak mümkün olmaz. Bunların hepsi Allah inancına bağlıdır. Akıl sahibi olup da ergenlik çağına gelmiş olan her insana düşen ilk görev, yaratıcısı olan Allah Teâlâ'yı tanımak, O'na iman ve kulluk etmektir. "O, göklerin, yerin ve bunların arasındaki her şeyin rabbidir. O'na kulluk et ve O'na kullukta sabret. Hiç O'nun adıyla anılan birini biliyor musun? (19/Meryem 65)

Bilimlerin Dilinden Allah'ın Varlığının İspatı

İslâm, hiçbir zaman, hiçbir meselede bilime ters düşmemiş, bilâkis onu teşvik etmiştir. Dinî kaynaklar bunun güzel örnekleriyle doludur. Allah'ın iki kitabı vardır: Biri Kuranı Kerimdir ki, «kelâm» sıfatından gelir, diğeri kâinatı ve «kudret» sıfatının eseridir.

İlim adamları, dine inansalar da, inanmasalar da kâinat kitabını okumakta ve Yaradanın eserlerini tefsir etmektedirler. Efendilerini tanımadan çalışan ve iş gören köleler gibi! Her bilim dalı, kendine has bir dil ile mütemadiyen Allah'tan bahsediyor. Meselâ, botanik ilmi, bize bir ağacın özelliklerini anlatır. Ağacın topraktaki gıdaları nasıl aldığını, yapraklara kadar nasıl taşıdığını, meyvelerin nasıl meydana geldiğini, büyümenin ne şekilde olduğunu gösterir. Böylece, karşımıza hücrelerden oluşan, kökü, gövdesi, dalı, yaprağı, çiçeği ve meyvesiyle mükemmel bir makine çıkar. Üstelik de canlıdır.

Şimdi insafla düşünelim: Bu harika makineyi akılsız, şuursuz, ilimden, iradeden ve kudretten mahrum basit bir toprak nasıl yaratır? Bitki âlimlerinin, dev laboratuvarlarda bile bir tek yaprağını yapamadıkları ilmi bir gerçekken, ağaç, başka bir ifadeyle odun, o harikulâde çiçekleri ve meyveleri nasıl yapar? Her bir ağaç o mucizevi yaratılışıyla isimleri ve sıfatları sonsuz bir zatı ispat etmez mi?

Kezâ zooloji ilmi, aklımıza bir hayvanın iç dünyasının kapılarını açtı. Her hayvanın harikulâde birer fabrika olduğunu anladık. Zehirli sinek bal yapıyor. Elsiz böcek ipek dokuyor, dilsiz koyun süt üretiyor. İlim gösterdi ki, basit bir saman ve sudan, lâtif bir gıda olan sütü yapmak o akılsız koyunun işi değildir. Koyun, arı, ipek böceği ve benzeri bütün hayvanlar, ressamın fırçası, yazarın kalem, marangozun çekici gibi birer âlettirler. Yaratmak fiilinin fâili ise, şüphesiz bu kâinatın da ustası olan Rabbimizdir.

Astronomi ilminin penceresinden bakarak, dünyanın uzaydaki hâlini gördük. Güneşin etrafında

mermi hızıyla uçan dev bir tayyare. Kanatsız, motorsuz, pilotsuz, gürültüsüz ve olabildiğince büyük. Üstündeki yolcular ise gayet rahat seyahat etmekte. Çoğu zaman uçtuklarının bile farkında değiller.

Bir yandan da dünya, kendi ekseni etrafında dönüyor. Geceler, gündüzler ve mevsimler bu iki dönüşün ürünü. Güneşe yaklaşırsak tehlike, uzaklaşırsak tehlike. Güneşin çevresinde uçan sadece dünya da değil, diğer gezegenler de var. Onlardan birisiyle çarpışması işten bile değil. Fakat hiçbir aksaklık olmuyor, her şey yolunda gidiyor. Bu düzen milyonlarca seneden beri hiç bozulmuyor. Astronomi okuyan herkesin düşünmesi ve şu soruları kendi kendine sorması gerekmez mi: Bu hassas dengeyi kim kurdu? Dünyayı yaşanacak hâle kim getirdi. Pilotları da bulunduğu hâlde bazı uçakların çarpıştığı bir gerçekken, bu dev cisimleri çarpıtmadan döndüren ve uçuran hangi ilim ve kudrettir?

Hele, yaratıklar içinde biri var ki, o başlı başına bir mucizedir. Adına insan derler. Düşünür, hayâl eder, araştırır, anlar, sever, acır, nefret eder... Binlerce kabiliyetle donatılmıştır. Daha da önemlisi kendi varlığının şuurundadır. Kâinat onun idrakiyle ışılanır. Bu muhteşem canlının ruh, kalp, akıl ve hayâl gibi manevî cihazları bir yana, maddî yapısı da bir sanat şaheseridir. Gözün en güzeli, elin en kullanışlısı, saçın en lâtifi, dilin en tatlısı, endamın en mevzunu, boyun en mutedili, uzatmaya ne hacet, her şeyin en iyisi ona verilmiştir.

Tıp ilmiyle anlaşıldı ki, vücudunun dışı gibi, içi de harikalar harikası. Tonlarca kan pompalayan kalbi, yemekleri kolayca sindiren midesi, kan temizleme makinesi olan akciğerleri, kilometrelerce uzunluktaki damarları, daha bilmem nesi ve nesi ile gerçek bir şaheser. Heykel, heykeltıraşını gösterebilirsin de, tıp ilmiyle mükemmelliği anlaşılan insan vücudu ustasını tanıtmaması mümkün mü?

Allah'ın varlığının ispatı ve İmamı Azam

İmam-ı Azam Ebu Hanife daha küçük bir çocukken, yaşadığı Bağdat şehrine inançsız bir

adam gelmişti. Adam kendine çok güveniyordu. «Kim bana Allah'ın varlığını ispat edebilir?» diye sordu. Oradakiler İmam-ı Azam'ı gösterdiler. İnançsız adam küçümseyen bakışlarıyla şöyle bir süzdü küçük bilgini ve dedi ki; «Hadi bakalım ispatlasın da görelim.» Büyük bir meraklı kitlesi toplanmıştı etrafında.

Bu sırada İmam-ı Azam:

- Benim kitaplarım evde kaldı. Gidip onları getiriyim önce, diyerek ayrıldı. İmam-ı Azam uzun bir süre gelmedi. Ama herkes bu işin içinde bir gariplik olduğunu da seziyordu. Çünkü İmam-ı Azam dosdoğru bir insandır. Yalan söylemez ve sözünde durur. Gelmeyecekse mutlaka söyler, ya da haber gönderir, diye düşündüler. Böylece bir hayli zaman geçtikten sonra çıkıp geldi küçük bilgin.

İnançsız adam İmam-ı Azam'a sordu:

- Nerede kaldın? Yoksa Allah'ın varlığını ispatlayamam diye mi korktun?

İmam-ı Azam gayet rahat ve soğukkanlılıkla cevap verdi:

- Hayır, böyle bir korkum yok. Çünkü Allah'ın varlığını ispatlamak çok kolay bir konudur. Ancak benim gecikmemin bir sebebi var. Benim evim karşı kıyıda. Biliyorsunuz, Bağdat'ın ortasından kocaman bir ırmak akar. Karşıya geçtikten sonra büyük bir sel ve fırtına çıktı. Tekrar dönmek için ne bir sandal, ne bir köprü kaldı. İnançsız adam sordu: - Peki, şimdi nasıl geçip geldin? İmam-ı Azam cevap verdi:

- İşte ben de onu anlatacağım. Geldim kıyıya, birde baktım ki, kocaman taşlar kıyıdan yuvarlanıp atladı ırmağın içine. Üst üste atlayan taşlardan köprü ayakları meydana geldi. Bu arada havada kendi kendine uçan uzun tahtalar bu ayakların üzerine örtüldü. Arkasından çiviler yine havada uçuşarak kurşun gibi saplanıp tahtaları ayaklara tutturdular. O sırada kıyıdaki toprak ayağımın altından kayarak bu tahtaların üstünü kapattı.

Büyük ve rahat bir yol gibi, kocaman bir köprü meydana geldi. Ben de üzerinden yürüyüp geçtim ve geldim. Herkes şaşkınlıkla bu sözleri dinlerken, inançsız adam dedi ki:

- Karşıma küçük bir bilgin diye akılsız bir çocuk mu çıkardınız? Bir yığın saçma ile uğraşacak vaktim yok benim. Bu çocuk koskoca bir köprünün kendi kendine oluştuğunu anlatıyor. Hiç yapan, çalışan olmadan köprü oluşur mu? Bunun üzerine İmam-ı Azam, adama bakmış ve şöyle konuşmuş:

- Peki, bir köprü mü daha sanatlı ve büyüktür, yoksa dünya mı?

- Elbette dünya çok daha büyük ve sanatlıdır.

- Öyle ise dünyaya göre çok daha küçük ve sanatsız olan bir köprünün kendi kendine olamayacağını söylüyorsun da, bu muhteşem dünyanın nasıl kendi kendine oluştuğunu söyleyebiliyorsun?

Köprüyü bir yapan vardır, ustasız olmaz, diyorsun. Peki, bu dünyayı yaratan, yapan birisi olması gerekmez mi?

Adam bu sözler ve ispat karşısında çaresiz ve aklın ikna olmasıyla Allah'ın varlığını kabul etti.